

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Štefana Michálíka a sudcov JUDr. Petra Hatalu a JUDr. Daniela Hudáka na neverejnom zasadnutí konanom dňa 24. augusta 2010 v Bratislave v trestnej veci odsúdeného **Z. K.**, pre trestný čin vraždy v spolupáchateľstve podľa § 9 ods. 2, § 219 ods. 1, ods. 2 písm. b/, písm. j/ Tr. zák. účinného do 1. januára 2006 (zákon č. 140/1961 Zb. v znení neskorších predpisov, ďalej už len Tr. zák.) a iné, o sťažnosti odsúdeného proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach z 30. marca 2010, sp. zn. 6 Ntok 2/2009, takto

r o z h o d o l :

Podľa § 193 ods. 1 písm. c/ Tr. por. sťažnosť odsúdeného **Z. K.** **s a z a m i e t a.**

O d ô v o d n e n i e

Rozsudkom Krajského súdu v Košiciach z 15. novembra 2005, sp. zn. 3 T 7/2003, v spojení s uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 24. júla 2007, sp. zn. 2 To 15/2006, boli **M. L.** a **Z. K.** právoplatne uznaní za vinných z trestného činu vraždy podľa § 9 ods. 2, § 219 ods. 1, ods. 2 písm. b/, písm. j/ Tr. zák. a trestného činu porušovania domovej slobody podľa § 9 ods. 2, § 238 ods. 1, ods. 3 Tr. zák., na tom skutkovom základe, že :

obaja obžalovaní po predchádzajúcej vzájomnej spoločnej dohode dňa 14. októbra 2002 v čase od 19.00 hod. do 21.00 hod. v úmysle usmrtiť 73 ročnú dôchodkyňu **R. K.** a odcudziť jej peniaze, vnikli do dvora jej rodinného domu v obci **H.**, okres **R.**, kde ju **M. L.** fyzicky napadol vopred pripraveným konárom dĺžky 1184 mm tak, že ju viackrát veľkou silou a prudkosťou udrel do ľavej čelovotemennej oblasti hlavy pokračujúc do tvárovej časti a spôsobil jej tak rozsiahle devastujúce poranenia kostí lebky a vnútrolebečných štruktúr, ktorým poškodená na mieste podľahla, následne obžalovaní vnikli

do domu poškodenej, ktorý prehľadali, pričom odcudzenie peňazí alebo vecí sa nepodarilo zistiť.

Za to bol Z. K. odsúdený podľa § 219 ods. 2 Tr. zák. s použitím § 35 ods. 1 Tr. zák. na úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 12 (dvanásť) rokov, pre výkon ktorého bol podľa § 39a ods. 2 písm. c/ Tr. zák. zaradený do III. (tretej) nápravno-výchovnej skupiny.

Dňa 31. júla 2009 bol Krajskému súdu v Košiciach doručený návrh odsúdeného Z. K. na povolenie obnovy konania. Odsúdený zdôraznil, že sa necíti byť vinným, predmetný skutok nespáchal. Uviedol, že súdy, ktoré v danej veci rozhodovali, nevykonali dokazovanie v potrebnom rozsahu, pričom všetky dôkazy, ktoré navrhoval on, neboli akceptované. Navrhol vypočuť ako svedkov L. N., svoju matku E. K., brata A. K., dcéru svojej sestry B. G., E. K., L. B., M. G., K. K., súdneho znalca MVDr. L. B. a vyšetrovateľa R. P.

Krajský súd v Košiciach uznesením z 30. marca 2010, sp. zn. 6 Ntok 2/2009, podľa § 399 ods. 2 Tr. por. vyššie uvedený návrh odsúdeného zamietol, pretože nezistil podmienky obnovy konania podľa § 394 Tr. por.

V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že svedkovia navrhovaní odsúdeným boli v pôvodnom konaní už viackrát vypočutí. Navyše navrhol vypočuť len B. G. a E. K., avšak presne neuviedol na aké okolnosti, len vo všeobecnosti naznačoval, že vedia „o veci veľa“. Krajský súd poukázal predovšetkým na to, že v konaní o povolenie obnovy zákon nedáva súdu možnosť skúmať ani posudzovať zákonnosť postupu v pôvodnom konaní (ako sa toho domáha v danom prípade odsúdený), a to ani z hľadiska toho, či sa súd pri rozhodovaní vyrovnal so všetkými okolnosťami prípadu a obhajobou obvineného. Ide vždy len o zistenie a posúdenie, či vyšli najavo také nové skutočnosti alebo dôkazy, ktoré by samy o sebe alebo v spojení so skutočnosťami alebo dôkazmi známymi súdu už predtým mohli viesť k iným výrokom, než v pôvodnom rozhodnutí. Z podaného návrhu pritom podľa názoru súdu nepochybne vyplýva, že odsúdený namieta nedostatočné zistenie skutkového stavu veci a hodnotenie vykonaných dôkazov, na podklade ktorých bol v predmetnej veci uznaný za vinného. Okolnosti uvádzané odsúdeným ako nové dôkazy boli v pôvodnom konaní už vykonané, vyhodnotené a našli odraz i v písomnom vyhotovení rozsudku. Návrhy na opakovanie niektorých dôkazov považuje za nadbytočné a nedôvodné.

Proti tomuto uzneseniu zahlásil odsúdený Z. K. hneď po jeho vyhlásení na verejnom zasadnutí sťažnosť (č. l. 131), ktorú následne i písomne zdôvodnil.

V písomných dôvodoch podanej sťažnosti uviedol, že na základe navrhovaných svedkov B. G. a E. K. chcel prostredníctvom ich výpovedí preukázať, že svedkyňa M. G., ktorá ho usvedčuje z predmetného skutku, nevypovedala pravdu (podľa jeho tvrdenia bola podplatená). Poukázal na to, že B. G. navrhoval vypočuť už 10. novembra 2009 v rámci jeho výsluchu v Ústave na výkon trestu odňatia slobody Leopoldov, kde do zápisnice uviedol, že uvedená svedkyňa, doteraz nevypočutá, bola v čase skutku spolu s M. G., a teda M. G., keď ho mala vidieť, nebola sama ako tvrdila vo svojej výpovedi, ale bola práve spolu s navrhovanou svedkyňou.

Z dôvodov vyššie uvedených preto navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesenie Krajského súdu v Košiciach podľa § 194 ods. 1 písm. b/ Tr. por. zrušil a tomuto súdu uložil, aby vo veci znovu konal a rozhodol.

Najvyšší súd Slovenskej republiky v súlade s § 192 ods. 1 Tr. por. preskúmal správnosť výroku napadnutého uznesenia, proti ktorému sťažovateľ podal sťažnosť, ako i konanie tomuto výroku predchádzajúce a zistil, že sťažnosť odsúdeného Z. K. nie je dôvodná.

Podľa § 394 ods. 1 Tr. por. obnova konania, ktoré sa skončilo právoplatným rozsudkom alebo právoplatným trestným rozkazom, sa povolí, ak vyjdú najavo skutočnosti alebo dôkazy súdu skôr neznáme, ktoré by mohli samej osebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie o vine alebo vzhľadom na ktoré by pôvodne uložený trest bol v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo uložený druh trestu by bol v zrejmom rozpore s účelom trestu, alebo vzhľadom na ktoré upustenie od potrestania alebo upustenie od uloženia súhrnného trestu by bolo v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo by bolo v zrejmom rozpore s účelom trestu.

V podstate opierajúc sa o tie isté dôvody ako Krajský súd v Košiciach, Najvyšší súd Slovenskej republiky konštatuje, že obnova konania je mimoriadny opravný prostriedok, účelom ktorého je odstrániť nedostatky v skutkových zisteniach právoplatných rozhodnutí,

pokiaľ dodatočne vyšli najavo nové skutočnosti alebo dôkazy, ktoré neboli rozhodujúcemu orgánu - v danom prípade súdu - skôr známe, a teda v právoplatnom rozsudku sa ani nemohli brať do úvahy. Súčasne ale tieto nové skutočnosti musia byť tak závažné, že odôvodňujú zásah do stability a nezmeniteľnosti právoplatného odsudzujúceho rozsudku. Tieto však v danom prípade zistené neboli. Účelom obnovy konania preto nie je revízia pôvodného trestného stíhania, ani verifikovanie pôvodne vykonaných dôkazov, či spochybňovanie spôsobu, akým ich hodnotil súd v pôvodnom konaní. Tieto sú totiž nezvratné, nemožno ich meniť, ani inak korigovať a dôkazy, ktoré už boli vykonané v pôvodnom konaní nemožno opakovať.

Hoci sa Najvyšší súd Slovenskej republiky s odôvodnením napadnutého uznesenia v zásade stotožňuje, považuje za potrebné poukázať i na určité nezrovnalosti, ku ktorým došiel podrobným preskúmaním predmetného spisu. Tieto sa týkajú konkrétne toho, že prvostupňový súd nesprávne uviedol, že okrem svedkov, ktorí boli v pôvodnom konaní už viackrát vypočutí, odsúdený v podanom návrhu navyše navrhol vypočuť len B. G. a E. K. Z obsahu spisu totiž vyplýva, že druhá z menovaných bola v predmetnom konaní tiež už vypočutá, a to na hlavnom pojednávaní konanom 9. decembra 2003 pod menom H. K. („... hoci mám v občianskom preukaze uvedené krstné meno H., mám aj druhé meno E. a práve týmto menom ma volajú aj poznajú občania v obci ....“, č. l. 647 - 648). Naproti tomu ale uniklo pozornosti krajského súdu, že z osôb navrhovaných odsúdeným nebola ešte v danej veci vypočutá ako svedkyňa K. K.

Vyššie uvedené nedostatky však nič nemenia na tom, že v prejednávanej veci neboli naplnené podmienky obnovy konania predpokladané ustanovením § 394 ods. 1 Tr. por. Treba uviesť, že predovšetkým dôkaz získaný porovnávaním pachových stôp, tiež v spojitosti s inými dôkazmi, je dôkazom ťažko prelomiteľným. Najvyšší súd Slovenskej republiky považuje za nevyhnutné zdôrazniť i tú skutočnosť, že pokiaľ odsúdený navrhoval vypočuť ako svedkov vyššie uvedené osoby, bolo potrebné zároveň uviesť presné okolnosti, na ktoré by mali byť tieto osoby vypočuté, prípadne o tom doložiť aj písomné vyhlásenie tej ktorej osoby.

Z dôvodov vyššie uvedených došiel preto Najvyšší súd Slovenskej republiky k záveru, že Krajský súd v Košiciach postupoval procesne a vecne správne, keď o návrhu

odsúdeného Z. K. na povolenie obnovy konania rozhodol tak, že tento z dôvodov uvedených v § 399 ods. 2 Tr. por. zamietol.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.

V Bratislave 24. augusta 2010

JUDr. Štefan M i c h á l i k, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia : Alžbeta Kóňová